

Po loňské absenci jsem v sobotu opět usedl do křesla porotce v oblastním předkole **Tramenské Porty** v

Komárově. Místní organizátoři byli stále stejně milí, Pája Jindrák, kterému bednil Šaolín, se postaral o dobrý zvuk, kinosál v Komárově byl plný skoro úplně - asi nejvíc, co jsem ho kdy zažil, vzduch byl díky tomu vydýchaný tak, až staré páky z hostující

[Asonance](#)

na jevišti málem kolabovaly - prostě všechno vcelku fungovalo.

A protože o výkonech patnácti soutěžních formací a konečných výsledcích se jistě dočtete v standardním referátu některého z přítomných dopisovatelů FOLKtimu, využiju příležitost a vezmu vás za kulisy. Nikdo z mých kolegů - porotců nic nenamítal, když jsem se ptal, jestli mohu prezentovat, jak se rodila dohoda a co jsme kdo navrhoval, takže směle do toho. Vždy jsem nesl poměrně nelibě literární popisy, jak hloupý porotce jenom sčítá chyby a opravdovou kvalitu nepochopí, protože jsem je považoval za vytváření fiktivních postav, se kterými pak chrabrý pisatel samozřejmě zatočí. V sobotu jsem mohl pochopit, že metoda "čárky za chyby" a "tolik bodů za tuto složku projevu a tolik za jinou" skutečně žije. "Neměl tam žádnou chybu - nedá se nic dělat, musel jsem mu dát tři jedničky," informoval mě v průběhu večera vedle sedící kolega - jinak člen jisté tramenské kapely - o svém náhledu na vystupujícího písničkáře. Co na tom, že nejdůležitější u písničkáře by měly být písničky, které byly v tomto případě velmi špatné a zbytečné. Do jakéhosi "finále", kam jsme každý měl navrhnout tři své tipy, takovéto excesy naštěstí "nepostoupily, přesto jsem se se svými kolegy dokázal shodnout jenom na jediném jménu - vítězem se stala kapela Toman a lesní panna. Trošku mě mrzelo, že dvě ze tří předložených skladeb byly už více než mírně ohrané, ale fakt je, že bylo slyšet i vidět, jak moc se Romana Tomášková ve Druhé míze vyhrála, její dva kolegové - ano, Toman a lesní panna teď hraje ve třech - se nenechali zahanbit a jejich výkon nad soutěžním polem bezesporu čněl. Všem mým kolegům se dále líbila příbramská kapela Reparát, klasický folk, spíš zatím příslibující, jak v kvalitě repertoáru, tak v sehranosti a vyčištěnosti. Špatně rozhodně nehráli, u mě byli na pátém místě. A na třetím místě se neshodl ani zbytek poroty: dva kolegové hlasovali pro duo Proti srsti (dvě dámy, pojetí písniček hodně podobné Sestrám Steinovým, akorát bez jejich jiskry, ale přesto písničky únosné, hlasy velmi dobré), dva pro příbramský Mineral Band (celkem osobitý akustický sound, hodně opřený o čtyřhlas, který byl strhující, ale na druhé straně nepřiliš precizní). Rozhodl jsem, že třetí budou v tom případě Proti srsti (u mě čtvrté oproti 6. místu MB); po změně organizačního řádu TP se ze třetího místa do finále ovšem nepostupuje. Koho jsem ještě navrhoval já? Ponožky pana Semtamťuka, téměř legendární kapelu 90. let (vítězové prvního ročníku klání o Krtečky), která se po několikaleté odluce vrací na pódia v mírně redukované sestavě (pět místo sedmi, bez trubky a s akordeonem místo piána). A Maděru, swingující FCT sestavu, která nemíří na vysoké cíle, ale zasahuje přesně a tak, že je to radost. A teď ta "srážka přístupů": Reparát je kapela, která je přes své mládí už dost dlouho existující, výrazně se zlepšila a do svého hraní viditelně - i podle svědectví lidí kolem - investuje očekávání a emoce. Nějaký úspěch konečně potřebovala jako sůl. Naproti tomu partička starých bardů kolem zakladatele Nezmarů Zdeňka Hejkrlíka, která tvoří jádro Maděry, přiznala, že na hraní moc času nemá a myslím, že ji nějaké postoupení nebo

nepostoupení z míry nevyvádí. Není nakonec tento pohled důležitější než vážení kvality na lékárnických vážkách? Není dobře, že mě kolegové přehlasovali?

A další moment: hodně se v poslední době mluvilo na různých fórech o protichůdnosti pohledů poroty a pohledu dramaturga. Připadalo mi to poněkud uměle vyhocené; nyní jsem zažil, jak tyto přístupy uplatňuje dokonce jeden člověk. "*Ponožky se mi líbily, pozvu si je do Ústí mimo soutěž, na nějaké boční pódium*", řekl mi šéf kulturáku v Ústí nad Labem, Jindra Šrejber. Na mou udivenou otázku, proč jim tedy nedal hlas, odpověděl: "No?

protože? byly ze soutěžního pohledu lepší kapely

" "

Jasně

, "vložili se do toho další porotci, "

vždyť zpívali jednohlasně. A na nástroje taky nic moc nezahráli

. "Proč by měla kapela "mládkovského typu" zpívat čtyřhlasé chorály, jsem se nedozvěděl, zato jsem zjistil, jaké jsou výhody dramaturgického pojetí. Když jsem po skončení večera Ponožky chválil a snažil jsem se jim vnutit ideu, že oni stejně už určitě žádné vyhrávání cen nepotřebují, odvětili mně Tomáš Suchý a Franta Mužík smutně: "

Ceny nepotřebujeme, ale chtěli jsme se dostat před lidi?

"Takže je tímto aspoň vřele doporučuji vaší pozornosti. Nejsou ještě v takové formě, jako na albu

Plovárna

, ale to je jen otázka času a vyhrání. Určitě si je poslechněte.

Dvakrát jsem v poslední době navštívil Balbínovu literární hospůdku. Poprvé byla našvihlá víc: na pódiu stál písničkář Karel Vepřek s heligonkou, druhý akordeon držela vedle něj sedící zajímavá hnědovláska; oba hráli žel značně koubkoidní opus. Běda, pomyslel jsem si o vždy svébytném písničkáři, další oběť božstva jménem móda. Po několika zahřívacích písních ale Karel odložil akordeon a chopil se kytary (většinou laděné do otevřeného akordu), Kateřina Linhartová částečně vyměnila akordeon za flétny nebo citeru, částečně zmizela z pódia, na kterém se naopak usadil s maximálně citlivě hranou elektrickou kytarou René Pařez. Konal se křest alba Artinodhás, obsahujícího již tradičně kromě Karlových textů i zhudebněné básně Bohuslava Reynka a Vepřekova kamaráda Pavla Kolmačky (který byl přítomen a několik svých básní i přednesl). "*Jo, mělo se to album jmenovat jinak. Ale projekt Lyrika putyka se nějak nepovedl. Rozpustil jsem to a natočil to, co teď slyšíš. Mě ty moje dumky baví,*" vysvětlil mi situaci písničkář. Sláva! Nechť se písničkáři drží toho, co jim jde a v čem jsou osobití. Podruhé se v Balbínce jednalo o premiéru: geniálním guvernérem a šéfem Balbínky Jiřím Hrdinou inspirovaný ex-Marsyas

[Oskar Petr](#)

se tu poprvé pokusil převést svůj bigbítový projekt Fabrica atomica do akustické formy, kterou nazval Fabrica acustica. Původně plakátovaná sestava měla být tříčlenná, nakonec doprovázel Oskara pouze Jirka Vopava na housle a mandolínu. Pokud chcete být fascinováni tím, co se dá

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 17 Březen 2004 04:00

ve dvou lidech udělat za hromadu muziky, tak mě momentálně nenapadá vhodnější duo, než tito dva poněkud nepravděpodobně sešlí pánové. Petrův zpěv mě vysloveně fascinoval. V Balbínce prý budou pravidelně od září, ale snad si je ulovíte jinde.

O starších zážitcích se už příliš rozepisovat nebudu, ale bylo mi hezky na pravidelném koncertu [Martiny Trchové](#) a Karolíny Skalníkové (Mladá folková krev v Akcentu), zejména mě překvapil a potěšil Marcel Kříž (s [Ivo Cicvářkem a Okem](#)). Rád jsem navštívil i **Internet folkjam**

v Divadle za plotem: to je už normálně regulérní festival se spoustou zajímavých účinkujících, takže napřesrok nezaváhejte?

Setkal jsem se i se smutnou výčitkou, že nerecenzuji, přesto, že jsem slíbil. Já vím, že kdo rychle recenzuje, dvakrát recenzuje (hm, to je ale divná parafráze. Chtěli byste být ode mne recenzováni dvakrát?), ale opravdu jsem nesliboval, že budu rychlý, ba naopak. Na nikoho nezapomenu; mrzí mě, že rychlejší asi nebudu, ale pokusím se o to.

Neodpověděl jsem kdysi dávno Vaškovi Koblencovi na otázku, jestli to myslím vážně, když naznačuji, že MK je Myšpulínobobík a ještě s hvězdičkou na čele. Napřed jsem chtěl odpovědět nějaký náramně vtipný jinotaj a pak jsem si řekl, že budu schválně mlčet. Vycházím z otevřených zdrojů, co vím, já mohou vědět i jiní. (Dokonce jste si mohli přečíst, jak píšu dopis Fifince a domlouvám se s ní na další spolupráci.) A říkat natvrdo, co si myslím, nechci. Nechci prozrazovat KLOF, protože (zatím) mi přijde jako vtipná záležitost (i když mnohem méně než v začátcích; přiznám se, že by mě zajímalo, co se personálně odehrálo kolem změny adresy), kterou si rád přečtu. I když možná, že svou pozici brzy ztratí: co ten Internetfolk kvůli zvýšení popularity neudělá! F&C přišel s virtuálním písničkářem, Klof si dokázal vymyslet bandu virtuálních hudebních publicistů a Internetfolk všechny trumfnul s virtuálním programátorem hudebních serverů Radkem Hulánem. Neváhal mu kvůli tomu udělat dokonce i vlastní webové stránky! A je to kos, panečku: kam se hrabe Ivan Růžička i Fifinka. Chlapci, moc jste mě pobavili a už teď se těším na další díl seriálu "Červený chevrolet vs. malý člověk Miloš Keller". Jen houšť!